

ספתא רות

אוצר ובתוכו המון משפטי חכמה והומור שהיא אמרה הרבה לאורך החיים.
בשנה האחרונה רינת ועינב איגדנו וכתבנו את המשפטים האלה כדי לא לשכוח.

ספתא שלנו גיבורה ואהובה,

את בטח מסתכלת עלינו עכשיו מלמעלה ואומרת לעצמך "איי קינדרלך... אל
תעשו צחוק מהספתא שלכם!"

אבל האמת היא שזאת את שבעצם תמיד עשתה צחוק מכולנו .

אפילו כשכבר הרגשת כמו 'אלטה שמעטה', תמיד אמרת "אני עדיין יכולה לתת
לכם על הטוסיק!"

וגם כשבמשפחה שלנו, כמו בכל משפחה,

there was never a dull moment

את אמרת "אין מה לעשות "Pour etre belle il fought souffrir"

בשביל להיות יפים צריך לסבול.

תמיד הזכרת לנו ש"להזדקן זה לא פיקניק ושבגיל שלך כבר לא עושים
תכניות!" אבל באותה הנשימה אמרת ש"כל עוד הראש עובד - האלבה צורס!"
(חצי נחמה).

בלעת את החיים בתשוקה ותמיד סימנת לעצמך עוד יעדים:

לעלות ארצה. בהריון. כנגד רצונם של ההורים (והבריטים). כדי להקים פה
מדינה ליהודים. וללדת פה את בנך בכורך.

לבנות קיבוץ, אבל להתנגח באי אילו ערכים מרקסיסטיים...

לרכב על האופניים עוד כמה קילומטרים .

לשחות עוד כמה בריכות .

ללמוד עוד ועוד תחומים.

לטפח כמה שיותר עציצים.

לקרוא ספרים בהמון שפות (במיוחד בצרפתית שהיתה לך "הכי טעימה").

לאהוב ילדים.

לפנק נכדים.

ולהספיק להכיר עוד כמה נינים.

מבחינתי היית הסבתא המושלמת. דוגמא מופת והשראה לאיך שסבתא צריכה להיות. קשובה. סבלנית. סקרנית. מלאת חיים. ותמיד מחייכת ומחבקת.

אז כן סבתא

זה באמת לא פשוט לסחוב ככה הרבה שנים. ונראה אותנו כשנגיע לגיל שלך.

A bedido

חו נישקה כוייח...

אנחנו נשארים כאן

מתפטטים מתחת לגשר

עם גרביים.

מבטיחים לשמור על הגחלת שלך. על המשפחה. על חוש ההומור. על האהבה והסקרנות.

מקווים שסוף סוף זכית להתאחד עם שני האהובים שלך שחסרו לך כל כך הרבה זמן - סבא ז'ק ואבא אורי.

"כל אחד עם המשוגסים שלו" אבל "לא לכל אחד יש את המזל שלך" כמו שכל יום מחדש אמרת בהודיה.

אז עכשיו אני רוצה להגיד לך תודה. ענקית.

על כל מה שהיית ועשית בשבילנו.

אוהבים אותך לעולמי עד.

עינב גולן

